

φυλάσσει το κτίριον ἀπο τῶν ἐνδεχομένων πλημμυρῶν τοῦ Νεῖλου.

Γνωστὸν προσέτι εἶνε, ὅτι τὸ Κάϊρον ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν θεωρεῖται ὡς ἐκ τοῦ κλίματός του θεραπευτικὸν καταφύγιον τῶν πασχόντων καὶ τῶν ἀσθενούντων τὸ στήθος. Ἐν τῇ θέσει Χελουὰν εἶχεν ἀνακαλύψει ἱατρός τις θειούχους πηγὰς, ἔκτοτε δὲ τὸ μέρος ἐκεῖνο προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν εἰδημόνων, ξενοδοχεῖα καὶ ἐπαύλεις ἀνηγέρθησαν εἰς τὰ περίξ, καὶ πολλοὶ ἀσθενεῖς, διατρίβαντες ἐπὶ τινὰ χρόνον

ἐνταῦθα, ἀνεζωογονήθησαν ὑπὸ τοῦ καθαροῦ ἀέρος τῆς ἐρήμου καὶ ἀπεδόθησαν εἰς τὴν ζωὴν. — Δὲν δυνάμεθα ἀτυχῶς πλείονα νὰ εἰπώμεν περὶ τῆς λαμπρᾶς τῆς Αἰγύπτου πρωτεύουσας. Ἀλλά, νομίζομεν, ἀρκοῦσι ταῦτα τὰ ὀλίγα διὰ τοὺς φίλους ἡμῶν ἀναγνώστας, ὧν πολλοὶ καὶ τὸ Κάϊρον ἐπεσκέφθησαν οἱ ἴδιοι, καὶ ἄλλα μέρη τῆς Αἰγύπτου γινώσκουσι καλλίτερον ἡμῶν. Ἐκρίναμεν δὲ καλόν, τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις νὰ συνοδεύσωμεν καὶ δι' εἰκόνων, ὅσας ἐπέτρεπεν ἡμῖν ὁ χώρος νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα.

ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ.

1. ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ. Ἐξ ἀθηναϊκῆς φωτογρ. (ἐν σελ. 38). Ὁ Χαρίλαος Τρικούπης, υἱὸς τοῦ ἱστορικοῦ καὶ πολιτικοῦ Σπυρίδωνος Τρικούπη, ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1832 ἐν Ναυπλίῳ. Τὰ ἐγκύκλια μαθημάτων ἐδιδάχθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ αἰοιδίμῳ Γενναδίῳ, διήκουσε δὲ καὶ νομικῶν ἐπὶ τριετίαν μαθημάτων ἐν τῷ Ὁθωνεῖῳ Πανεπιστημίῳ, μετ' ὃ μετέβη εἰς Παρίσιον πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του. Ἐκεῖ, μετ' ἀσυνήθους ἐπιμελείας καὶ σοβαρότητος ἐγκύφας εἰς ἐπιστημονικὰς μελέτας ἤξιώθη τοῦ διδακτορικοῦ πτυχίου, πρὸς περαιτέρω δὲ ἀσκήσιν καὶ τριβὴν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἠθέλησε καὶ κατῴρθησε νὰ διορισθῇ γραμματεὺς τοῦ ἐν Παρίσιῳ Δικηγορικοῦ Συλλόγου ἐπωφεληθεὶς τῶν συζητήσεων καὶ τῶν φώτων τῶν ἐξοχωτέρων τῆς Γαλλίας νομομαθῶν. Κατὰ τὸ 1856 καταλιπὼν τὴν Γαλλίαν μετέβη εἰς Λονδίον, διορισθεὶς Γραμματεὺς τῆς αὐτόθι ἐλληνικῆς πρεσβείας, ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἀντιπροσωπευομένης, ὃν καὶ ἀνεπλήρωσεν ἀσθενοῦντα ἐπὶ ἐξαετίαν ὄλην. Κατὰ τὴν μεταπολίτευσιν τοῦ 1862 ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπεδόθη ἐπὶ τόπου εἰς τὴν μελέτην τῆς νομοθεσίας τῆς χώρας καὶ τῶν συγχρόνων αὐτῆς ἀναγκῶν. Κατόπιν διεξήγαγεν αὐτοπροσώπως καὶ μετ' ὡμολογημένης ἐπιτυχίας τὰς διαπραγματεύσεις τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως πρὸς τὴν ἀγγλικὴν περὶ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου, ἐπὶ τούτῳ ἀποσταλὴς ὡς πληρεξούσιος εἰς Λονδίον.

Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1865 ἐξελέγη τὸ πρῶτον βουλευτῆς Μεσολογγίου, κατὰ τὸ 1867 προσελέφθη ὡς Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῷ 1875 ἐσχημάτισεν ὁ ἴδιος ὑπουργεῖον. Τρίς ἔκτοτε ἀνέστη αὐτῷ ἡ Κυβέρνησις τῶν Κοινῶν, ἀπὸ ἑτοὺς δὲ καὶ νῦν προΐσταται αὐτῆς.

Ὁ Τρικούπης ἔτυχεν ἀνταρροφῆς τελείας καὶ παιδείας οὐ τῆς τυχοῦσης, ἡ δὲ φύσις τοῦ ἀνδρὸς δὲν ἐφάνη κατωτέρα τῶν ἐπικτήτων τούτων προσόντων. Κληθεὶς νὰ κυβερνήσῃ τὴν πατρίδα καθ' ὅλως διάφορον τῶν προηγουμένων περιόδον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀναπτύξεως, ἐδείχθη μέχρι τοῦδε ἐπίμονος καὶ πεφωτισμένος εἰσηγητὴς μεταρρυθμιστικοῦ συστήματος.

2. ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΘΡΗΝΟΥΝΤΕΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΡΕΠΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ (ἐν σελ. 37). Περὶ τῆς εἰκόνος ταύτης τοῦ ἐν Μονάχῳ ζωγράφου Ε. Βέρνικερ μακρὸν εἶχε γράψει ἄλλοτε ἄρθρον ὁ καθηγητὴς Σέππ, ἐκ ταύτης δὲ λαμβάνων ἀφορμὴν περιέγραψε τὴν χώραν τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐξέθηκε τὰς θεωρίας του περὶ τοῦ ἀποικισμού γερμανῶν ἐν αὐτῇ. Καὶ περὶ τούτου μὲν ἡμεῖς ἐνταῦθα δὲν ἐνδιαφερόμεθα, ὑποβάλλομεν δὲ τοῖς φίλοις ἡμῶν ἀναγνώσταις μόνον τὴν ὄντως λαμπρὰν εἰκόνα ὡς παράρτημα τῶν ἐν τῷ προηγούμενῳ τεύχει δημοσιευθέντων εἰκονογραφημάτων τῶν ἁγίων τόπων.

Γέροντες εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, οἱ ἐν αὐτῇ ἀντιπροσωπεύοντες ἓνα ὁλόκληρον λαόν, ὅστις πολύμορφος μὲν ὡς ὁ

Πρωτεύς, πανταχοῦ ὅμως εἶνε παρὼν ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ὁ ἄλλ' ἁλός, ὅστις δυνάμει τοῦ μοναδικοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ παρελθόντος του στενωτάτα ἀφ' ἐνὸς εἶνε συνδεδεμένος πρὸς τὸν πολιτισμὸν τῶν νεωτέρων χρόνων, ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου οὐδαμῶς ἐχωρίσθη οὔτε ἀπεξενώθη ἀπὸ τοῦ παναρχαίου του παρελθόντος. Τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα συντηροῦσι τὴν προσήλωσιν ταύτην εἰς τὸ παρελθόν, εἶνε ὡς αἱ ἐν τῇ εἰκόνι ἡμῶν παριστανόμεναι μορφαί, τὰς ὁποίας ἀγνοεῖ τις ποῦ νὰ κατατάξῃ, εἰς τοὺς πρώτους αἰῶνας μετὰ Χριστὸν ἢ εἰς τὴν σημερινὴν ἐν Ἀνατολῇ καὶ τῇ βορείᾳ Ἀφρικῇ κατὰστασιν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ἰδοὺ βλέπομεν αὐτοὺς ἱσταμένους πρὸ τῶν εἰρηπωμένων τειχῶν τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καὶ μετ' ἀναπεπταμένων βραχιόνων ἐναγκαλιζομένους τοὺς γιγαντιαίους τῶν λίθους, κυρίως ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ, ὅπου ἔκειτο τὸ θυσιαστήριον καὶ ὁ βωμός. Καὶ πᾶς ὅστις ἀπέρχεται εἰς Ἱερουσαλήμ, ἀκούει αὐτοὺς, ὅταν παρέρχεται τὴν μετὰ μεσημβρίαν ἐκάστης Παρασκευῆς παρὰ τὴν μονήρην ἐκείνην καὶ ἔρημον θέσιν, νὰ ψιθυρίζωσι κινούντες καὶ κλίνοντες τὰς κεφαλὰς καὶ ἐν τῷ μεταξύ νὰ ἐκπέμπωσι θρηνώδεις φωνάς, ἀποτεινόντες οὕτω πρὸς τὸν Ἰεχωβά τὰς μελαγχολικὰς προσευχὰς των.

Οἱ θρήνοι οὗτοι ἐπὶ αἰῶνας ἤδη ἐξακολουθοῦσιν ἐπαναλαμβάνόμενοι καθ' ἐκάστην πρὸ τοῦ τείχους τοῦ καταστραφέντος ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ, εἶνε δὲ οἱ ἀτελεύτητοι αὗτοι θρήνοι ὁ σπαραξικόρδιος στεναγμὸς πατριωτισμοῦ, ὅστις οὔτε τὴν ἐξαφανισθεῖσαν ἐθνικὴν λαμπρότητα καὶ δόξαν λησμονεῖ, οὔτε παύει τοῦ νὰ ἐλπίζῃ ἐπὶ τὴν εἰς τὸ μέλλον παλινόρθωσιν τοῦ ἐξηυτελισμένου ἔθνους. Ἀπὸ τοῦ Τίτου μέχρι τοῦ Ἀδριανοῦ, ὅστις καταδαμάσας τὸ τελευταῖον τοὺς Ἰουδαίους ἀπηγόρευεν εἰς αὐτοὺς νὰ πατήσωσι τὸ ἔδαφος τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀντήχουν ἐπὶ τῶν ἐρείπιοις τοῦ ναοῦ οἱ ὀδυρμοὶ τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραὴλ. Μέχρι δὲ τῶν ἀρχῶν τοῦ 5^{ου} αἰῶνος δὲν ἐπετρέπετο εἰς αὐτοὺς νὰ μένωσιν ἐν τῇ ἁγίᾳ πόλει, ὡς λέγει ἡμῖν ὁ Ἱερώνυμος, ἠδύναντο ὅμως νὰ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτὴν διὰ νὰ θρηνώσι. Ἐκτοτε λοιπὸν ἐξελέγη ἡ „πλατεῖα αὕτη τῶν ὀδυρμῶν“ καὶ ταύτην παριστᾷ ἡ εἰκὼν, ἣν ἐφιλοτέχνησεν ὁ εὐφυὴς Βέρνικερ.

3. ΤΟ ΚΑΙΡΟΝ (ἐν σελ. 41 — ἀνάγνθ. ἐν σελ. 42).

4. Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΓΕΦΥΡΑ (ἐν σελ. 44). Τὸ σχέδιον τῆς μεγάλης ταύτης γεφύρας ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς θέσεως, ἐν ᾗ ὁ Νεῖλος διατέμνεται εἰς δύο βραχίονας καὶ σχηματίζει τὸ Δέλτα, ἐτέθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ, ἀπεπερατώθη δὲ ἡ κατασκευὴ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Σαῖδ πασᾶ. Κατεσκευάσθη δὲ αὕτη μετὰ τῶν πολλῶν τῆς κλεισιμῶν πρὸς διοχέτους καὶ διανομὴν τῶν πλημμυρῶντων ὑδάτων τοῦ Νεῖλου.

5. ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΩΝ ΚΑΛΙΦΩΝ (ἐν σελ. 44). Περὶ τῶν λειψάνων τούτων, τῶν ἀποτελούντων τὴν λεγομένην Νεκρὰν πόλιν, γίνεται λόγος ἐν σελ. 43.